

Arrest

nr. 211 294 van 22 oktober 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BELAMRI
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2018 tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 mei 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MONDEN, die *loco* advocaten A. BELAMRI en F. VINCLAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 oktober 2017 wordt verzoeker op heterdaad betrapt voor het onderhoud van een cannabisplantage in een leegstaande woning te Sint Truiden. Hij was in het bezit van een Albaans paspoort en een verblijfskaart van Italië. Hij wordt onder aanhoudingsmandaat geplaatst en overgebracht naar de gevangenis van Hasselt.

Op 22 maart 2018 wordt verzoeker onder meer veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt voor het verhandelen en vervaardigen van verdovende middelen en psychotrope stoffen (meer

bepaald het telen van cannabisplanten, bezit en verkoop ervan) tot een hoofdgevangenisstraf van 24 maanden en een geldboete van 1000 euro. Hij wordt ook veroordeeld voor het bedrieglijk wegnemen van elektriciteit.

Op 3 mei 2018 wordt de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing tekende verzoeker geen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Verzoeker geeft gevolg aan het bevel.

Tevens op 3 mei 2018, met kennisgeving diezelfde dag, wordt de beslissing genomen waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van acht jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

INREISVERBOD

Aan de Heer:

naam : F.

voornaam : E.

geboortedatum : 08.02.1979

geboorteplaats: Fier

nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03/05/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs - als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 22/03/2018 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 24 maanden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent;

Betrokkene verblijft reeds sedert 1jaar in het Rijk (zie vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op datum van 22/01/2018).

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op datum van 22/01/2018 dat hij geen familieleden heeft die woonachtig zijn in België. Hij verklaart wel familieleden te hebben in Italië.

Bovendien het feit dat de familieleden van betrokkene in Italië verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op datum van 22/01/2018 dat hij terug wil keren naar Italië. Op datum van 30/01/2018 werd de overnameaanvraag ingediend. Deze overname werd geweigerd door de Italiaanse autoriteiten op datum van 12/02/2018.

Betrokkene heeft ook geen vrees in kader van art. 3 EVRM vermeld.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van:

"kennelijke appreciatiefout en schending van

- de artikelen 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen*
- de richtlijn 2008/115/EG*
- het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen*
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen,*
- het artikel 8 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens;*
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, de administratie serieus en zorgvuldig werkt;"*

Het enig middel luidt als volgt:

"A. In rechte

► Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat "de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, "de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze.

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De verwerende partij beschikt van een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de voorwaarden van het artikel 9bis vervuld zijn. Deze vrijheid is toch "geen vrijbrief voor een willekeurige on redelijke beslissing'. De redelijkheid van de beslissing is een grens aan dit beoordelingsvrijheid.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen bij gevolg leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

^ Artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat:

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61 /3, § 3, of 61 / 4, § 2 beëindigt,

onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.]

Dit artikel is een toepassing van de richtlijn 2008/115/EG, waarvan artikel 11 bepaalt dat:

"1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijfjaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

3. De lidstaten overwegen de intrekking of schorsing van het inreisverbod dat overeenkomstig lid 1, tweede alinea, is uitgevaardigd tegen een onderdaan van een derde land, mits deze kan aantonen het grondgebied van een lidstaat geheel in overeenstemming met het terugkeerbesluit te hebben verlaten".

► Het artikel 8 EVRM waarborgt het respect voor privé en familielevens iedere mens:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

B. In casu

1) Schending van de motiveringsplicht

De verwerende partij heeft haar motiveringsplicht en het artikel 74/11 van de vreemdelingenwet overgetreden. De motivatie van de bestreden beslissing is uiteraard onjuist in recht zoals in feit.

Overeenstemmend artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG,

"de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

Dit komt ook uit een arrest van Uw Raad:

« dans la mesure où il ressort du libellé de l'article 74/11, §1er, de la loi du 15 décembre 1980 que la partie défenderesse dispose d'une marge d'appréciation quant à la fixation de la durée de l'interdiction d'entrée et que, de surcroît, celle-ci doit être fixée 'en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas', il incombait à la partie défenderesse de justifier, dans la motivation afférente à l'interdiction d'entrée, son choix de la durée maximale prévue légalement dans l'hypothèse visée à l'article 74/11, §1er, alinéa 2, 2° de la même loi, ce qu'elle est restée en défaut de faire » (RvV., 1ste augustus 2013, n°107.890).

De bestreden beslissing heeft kennelijk geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van die zaak.

Bestreden beslissing is gemotiveerd door het feit dat de eiser een "ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid".

Zij motiveert dit op basis van de volgende elementen:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs - als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 22/03/2018 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 24 maanden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent;

(...)

De openbare orde is niet door de Belgische wetgever uitdrukkelijk gedefinieerd. Volgens de Raad van State, in een arrest nr 107.327 van 4 juni 2002, komt het uit de voorbereide werkzaamheden van de wet van 15 december 1980, dat die notie moet in concreto geanalyseerd worden, in functie van de omstandigheden en « ne vise pas tout comportement délictueux généralement quelconque, envisage cependant les faits qui présentent un degré caractérisé de gravité et de fréquence ».

Het Europese Hof van Justitie (o.a. in het arrest n° C-50/06 van 7 juni 2007) beschouwt dat de verwijzing aan de notie van openbare orde « suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société » (wij onderstrepent).

Deze interpretatie van het Europese Hof van Justitie werd meermaals herhaald door de Raad van State (arresten n°105.428 van 9 april 2002 of 219.647 van 7 juni 2012), dat de openbare orde definitieert ter referentie van een « menace grave, réelle et actuelle, affectant un intérêt fondamental de la société belge ».

In het bijzonder, wat de notie van openbare orde betreft in de zin van de richtlijn 2008/115/CE (terugkeerrichtlijn), het Europese Hof van Justitie heeft, in een arrest . Zh. C. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van 11 juni 2015 (n°CD554/13) herhaalt dat deze notie moet in concreto beoordeeld zijn, met respect van het principe van proportionaliteit, met het oog op het persoonlijke gedrag van onderdanen van derde landen:

«[...] si, pour l'essentiel, les États membres restent libres de déterminer les exigences de l'ordre public, conformément à leurs besoins nationaux pouvant varier d'un État membre à l'autre et d'une époque à l'autre, il n'en demeure pas moins que, dans le contexte de l'Union, et notamment en tant que justification d'une dérogation à une obligation conçue dans le but d'assurer le respect des droits fondamentaux des ressortissants de pays tiers lors de leur éloignement de l'Union, ces exigences doivent être entendues strictement, de sorte que leur portée ne saurait être déterminée unilatéralement par chacun des États membres sans contrôle des institutions de l'Union (voir, par analogie, arrêt Gaydarov, CU430/10, EU:C:2011:749, point 32 et jurisprudence citée).

Enfin, selon le considérant 6 de la directive 2008/115, les États membres devraient veiller à ce que, en mettant fin au séjour irrégulier de ressortissants de pays tiers, ils respectent une procédure équitable et transparente. Ce considérant énonce également que, conformément aux principes généraux du droit de l'Union, les décisions prises en vertu de cette directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique de prendre en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier (voir arrêt Mahdi, CU146/14 PPU, EU:C:2014:1320, point 40). En particulier, ainsi que la Cour l'a déjà jugé, le respect du principe de proportionnalité doit être assuré au cours de toutes les étapes de la procédure de retour établie par ladite directive, y compris l'étape relative à la décision de retour, dans le cadre de laquelle l'Etat membre concerné doit se prononcer sur l'octroi d'un délai de départ volontaire au titre de l'article 7 de cette même directive (voir, en ce sens, arrêt El Dridi, CD 61/11 PPU, EU:C:2011:68, point 41).

Partant, il y a lieu de considérer qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de «danger pour l'ordre public», au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque

présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 » (§§48-50).

In casu, verwijst de bestreden beslissing enkel naar de veroordeling tegen de eiser, om te beschouwen dat er een "ernstige bedreiging" zou bestaan voor de openbare orde, en dat dit nog actueel zou zijn.

Zij leidt van de maatschappelijke impact van de feiten af, dat de eiser de openbare orde kan schaden.

Er bestaan geen elementen in verband met het persoonlijke gedrag van de eiser.

Het komt niettemin uit het vonnis dat door de Correctionele Rechtbank te Hasselt (stuk 2), dat de rechtbank rekening heeft kunnen houden met het persoonlijke gedrag van de eiser om de straf aan te passen. Het werd o.a. verwijzen naar het feit dat de eiser de feiten niet bestreden en dat hij een blanco strafregister had.

Verwerende partij enkel verwijst naar de maatschappelijke impact van de feiten maar doet geen concrete beoordeling van het gedrag van de eiser.

Verwerende partij blijkt bijgevolg geen zorgvuldige analyse te hebben uitgevoerd en geen rekening te hebben gehouden met de elementen waarvan zij kennis had, om te beoordelen of de eiser een "ernstige bedreiging" vormt voor de openbare orde. Zij houdt enkel de elementen ten nadeel van de eiser aan, zonder te verwijzen naar de andere elementen ten voordele die toch door de rechtbank weerhouden werden.

Verwerende partij heeft bijgevolg haar plicht van motivering, die moet duidelijk, volledig en afdoend zijn, geschonden. Zij heeft evenals haar zorgplicht geschonden, door een gebrekkelijk analyse van het bestaan van een ernstige en actuele bedreiging voor de openbare orde.

Betreffende de duur van het inreisverbod, motiveert de verwerende partij haar bestreden beslissing per verwijzing naar de feiten waarvoor de eiser beoordeeld werd:

Gezien de maatschappelijke Impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

De verwerende partij moest in haar beslissing aanwijzen op basis van welke motieven zij de termijn van acht jaar heeft beslist vast te stellen. Die motivering moest rekening houden met alle elementen die werden door haar bekend. In casu, werd het enkel rekening gehouden met de elementen ten nadeel.

De verwerende partij heeft bijgevolg kennelijk zijn motiveringsplicht geschonden.

2) Schending van het recht op het familie leven en het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet

Het inreisverbod is van 8 jaren en van toepassing op het grondgebied van de staten van Schengen, Italië inbegrepen.

De eiser beschikt in Italië over een verblijfsvergunning, die ondertussen vervallen is. De eiser had een verlenging van die verblijfsvergunning verzocht maar zijn documenten in verband met die aanvraag tot verlenging werden in beslag genomen in het kader van zijn strafrechtelijke procedure.

De eiser beschikt in Italië over een belangrijk familieleven.

Hij verbleef daar al meer dan 20 jaren. Ook vanaf het moment dat hij naar België reisde, is hij in contact met zijn Italiaanse familie gebleven en reisde hij regelmatig tussen Italië en België om deze contacten te houden.

Zijn ouders, broers en zussen verbleven ook in Italië. Zijn moeder is ondertussen overleden en is in Italië begraven.

De eiser beschikt over zijn volledige familiale, sociale en economische netwerk op het Italiaanse grondgebied.

De bestreden beslissing heeft als gevolg dat de eiser ook niet naar Italië kan terugkeren, voor een tijdperk van 8 jaren.

In het bestreden beslissing, bestrijdt de tegenpartij niet dat de bestreden beslissing een inmenging in het privé en familieleven van de eiser vormt. Zij blijkt niettemin te beschouwen dat die inmenging gerechtvaardigd is:

Bovendien het feit dat de familieleden van betrokkene in Italië verblijven, kan niet worden behouden In het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Indien de bestreden beslissing het legitiem doel dat vervolgd is door die inmenging in het familieleven wel aanwijst (de handhaving van de openbare orde), houdt de bestreden beslissing geen elementen in die kunnen tonen dat de verwerende partij heeft geanalyseerd of de middelen voor het bereiken van dat doel passend en noodzakelijk zijn.

Dat het moet, onder andere, rekening houdend zijn met de ernst van de inmenging in het familieleven, door het feit dat de eiser zijn heel familie in Italië heeft en dat het inreisverbod afgeleverd is voor een duur van acht jaren.

De motivering van de bestreden beslissing toont bijgevolg niet dat verwerende partij geanalyseerd of de bestreden beslissing evenredig was. Zij verwijst enkel naar de handhaving van de openbare orde en analyseert niet of de maatregel passend en noodzakelijk is om de handhaving van de openbare orde te bereiken.

Dit toont een schending van het artikel 8 EVRM, evenals de motiveringsplicht.

Dit schendt ook het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de verwerende partij rekening moet houden met het familieleven:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

2.2. De verwerende partij merkt terecht op dat verzoeker niet dienstig de schending kan aanvoeren van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Uit de lezing van deze bepaling blijkt duidelijk dat de schending ervan slechts kan ingeroepen worden bij een verwijderingsmaatregel. In dit geval is de bestreden beslissing het opleggen van een inreisverbod en is het geen verwijderingsmaatregel. Tegen de gegeven verwijderingsmaatregel (op dezelfde dag) heeft verzoeker geen beroep aangetekend bij de Raad.

In de mate dat verzoeker verwijst naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is dit niet dienstig. De bestreden beslissing is niet genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in

te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 74/11, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft de feitelijke grondslag weer: het misdrijf (inbreuken op de drugswetgeving), de definitieve veroordeling tot een hoofdgevangenisstraf van 24 maanden, stelt dat de gedraging van verzoeker een gevaar is voor de openbare orde nu het een gevaar is voor "andermans gezondheid" en "dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent". De bestreden beslissing gaat in op de elementen die verzoeker aanhaalde tijdens zijn gehoor. De bestreden beslissing motiveert waarom de duur van het inreisverbod acht jaar bedraagt. Zij wijst op de maatschappelijke impact van de misdrijven.

De formele motiveringsplicht, zoals vervat in deze bepalingen, is niet geschonden.

2.3.1. Verzoeker voert eveneens de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt:

§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De grieven worden ook onderzocht in het licht van de zorgvuldigheidplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt dus in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende

dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze moet informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3.2. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de “specifieke” omstandigheden en betwist minstens impliciet dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij verwijt de bestreden beslissing onvoldoende de notie “openbare orde” in te vullen en enkel te verwijzen naar de correctionele veroordeling. Hij geeft een theoretische uitleg over het begrip “openbare orde”. Hij stelt dat de bestreden beslissing geen elementen over zijn persoonlijk gedrag aangeeft. Er is nagelaten het actueel karakter van de feiten te onderzoeken.

Deze redenering kan echter niet gevolgd worden.

Het actuele karakter is evident en dit blijkt uit de bestreden beslissing die de recente veroordeling van 22 maart 2018 van de correctionele rechtbank meldt. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de feiten niet recent of actueel zouden zijn vermits de correctionele rechtbank te Hasselt in het vonnis vermeldt dat de feiten zich voordeden tussen 20 augustus 2017 en 28 oktober 2017 en dit meermaals. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat *in casu* het vermelden van het recente vonnis van de correctionele rechtbank niet afdoende is wat het actuele karakter van de gepleegde feiten betreft.

Voorts blijkt dat de bestreden beslissing afdoende uitlegt waarom de gedraging van verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde: er werd een gevangenisstraf van 24 maanden uitgesproken, het betreft een misdrijf die een gevaar is voor de gezondheid van anderen en het verspreiden van verdovende middelen vormt een plaag voor de bevolking. Bovendien verblijft verzoeker één jaar in België en dit illegaal. In die periode heeft hij niet getwijfeld de openbare orde zeer ernstig te verstoren, wat een inreisverbod van acht jaar rechtvaardigt. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn kennelijk redelijk. Uit de motieven blijkt dat de bestreden beslissing proportioneel is genomen. Er kan niet ernstig betwist worden dat het vervaardigen en verhandelen van drugs, of componenten ervan, de openbare orde zeer ernstig schenden door het gevaar dat hieruit ontstaat voor de gezondheid van de bevolking.

Verder kan niet ingezien worden hoe het blanco strafregister van verzoeker en het toegeven van het plegen van de misdrijven *in casu* van invloed zouden zijn op de bestreden beslissing, nu de correctionele rechtbank desalniettemin een hoofdgevangenisstraf heeft uitgesproken van 24 maanden, wat ernstig is en de bestreden beslissing verwijst naar deze bestraffing.

Voor het overige duidt verzoeker niet aan met welke eventuele andere specifieke omstandigheden de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Ook met het voorgehouden familieleven in Italië is rekening gehouden.

Verzoeker weerlegt niet dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en hij erkende dat zijn gezinsleven zich niet in België afspeelt. Zoals verder blijkt, maakt verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk, zodat de bestreden beslissing wel degelijk een belangenafweging heeft verricht.

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet zijn niet geschonden. Voor het overige zet verzoeker evenmin uiteen op welke andere wijze artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG zou geschonden zijn, daargelaten de vaststelling dat deze bepaling, zoals verzoeker zelf stelt, is omgezet in de Belgische wetgeving zodat de rechtstreekse schending niet op ontvankelijke wijze kan aangevoerd worden. Verzoeker toont immers niet aan dat deze bepaling niet op een correcte wijze zou zijn omgezet in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker voert in het enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij stelt over een Italiaanse verblijfsvergunning te beschikken die inmiddels vervallen is en houdt voor dat zijn belangrijk familieleven zich gedurende 20 jaren in Italië afspeelde, te weten zijn overleden moeder, zijn broers en zussen en zijn vader. De bestreden beslissing heeft tot gevolg, volgens verzoeker, dat hij niet naar Italië kan terugkeren.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing niet geldt ten opzichte van Italië indien verzoeker kan aantonen dat hij legaal in Italië kan verblijven. Indien verzoekers vergunning is komen te vervallen voor

Italië, komt het verzoeker toe de nodige stappen te ondernemen om desgevallend een vergunning opnieuw te verkrijgen. Voor een verval of herkrijging kan de Belgische overheid niet verantwoordelijk zijn en het komt de Italiaanse autoriteiten toe zich uit te spreken over verzoekers familielevens in Italië en niet de verwerende partij.

De verwerende partij merkt terecht op in haar nota met opmerkingen:

“De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

In het kader van de ‘fair balance’-toets laat verweerder gelden dat verzoekende partij op heden een gevaar vormt voor de openbare orde. Bewijs hiervan vormt het gegeven dat verzoekende partij reeds veroordeeld werd op 22.03.2018 wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Zie:

“Indien het een situatie van eerste toelating betreft, quod in casu, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven op haar grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets [...] Bovendien wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen en dat er, gelet op het gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden een ernstig en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde zodat dit gevaar voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan verzoekers gezinsleven met zijn twee minderjarige kinderen. [...] Het blijkt dan ook dat de verweerder is overgegaan tot de hiervoor besproken “fair balance”-toetsing.” (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

België is geenszins verplicht het gezinsleven van verzoekende partij te waarborgen, wanneer dit betekent dat zij een man die een actueel gevaar vormt voor de openbare orde op haar grondgebied moet laten verblijven. Het persoonlijk belang van verzoekende partij is in casu ondergeschikt aan het algemeen belang, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd dan ook terecht gemotiveerd dat verzoekende partij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8, §2 van het EVRM en uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een belangenafweging heeft gemaakt tussen de openbare orde van het land enerzijds en het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoekende partij anderzijds.(...)”

In dit geval toont verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM niet aan. Voor het overige herhaalt de Raad dat verzoeker de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren omdat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is.

2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN